CRONICILE

SPIDERWICK

TONY DiTERLIZZI

ȘI

HOLLY BLACK

4

COPACUL DE FIER

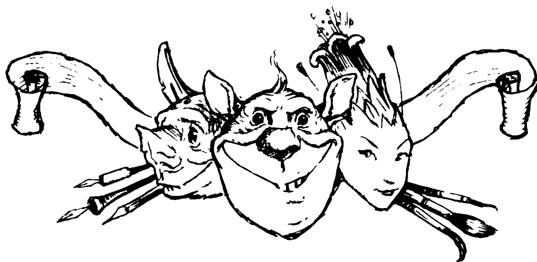
Priviți, muritorilor, o frumusețe care nicicând nu se va veșteji!

CRONICILE SPIDERWICK

COPACUL DE FIER
A patra carte din cele cinci

Tony DiTerlizzi

Holly Black

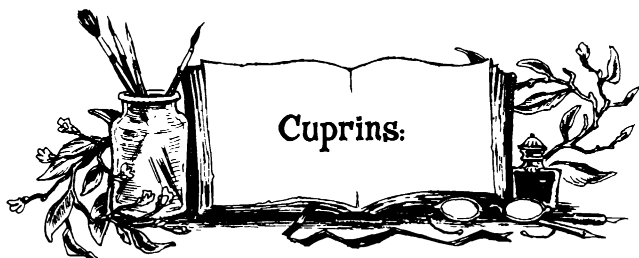
rao pentru copii

Bunicii mele, Melvina, care mă sfătuia să scriu o carte întocmai ca aceasta și căreia eu îi răspundeam că nu voi izbuti niciodată.

– H.B.

Lui Arthur Rackham. Fie să îi inspiri și pe alții așa cum m-ai inspirat pe mine!

– T.D.

Cuprins:

Lista ilustrațiilor

Dragă cititorule,

De-a lungul anilor în care Tony și cu mine am fost prieteni, amândoi am împărtășit aceeași fascinație copilărească față de personajele de poveste. Pe vremea aceea nu ne dădeam seama cât de importantă era legătura dintre noi și nici de felul cum avea ea să fie pusă la încercare.

Într-o bună zi, Tony și cu mine, împreună cu alți autori, dădeam autografe într-o librărie cunoscută. După ce am terminat de semnat autografele, am mai întârziat pe acolo, dând o mână de ajutor la așezatul cărților pe rafturi și stând la taclale când, la un moment dat, un vânzător s-a apropiat și ne-a spus că cineva lăsase o scrisoare pentru noi. Când l-am întrebat care dintre noi era destinatarul, răspunsul lui ne-a umplut de mirare.

– Amândoi, a spus el.

Scrisoarea era exact cea pe care o vedeți reprodusă pe pagina următoare. Tony a petrecut mult timp nefăcând altceva decât să se uite fix la fotocopia care venise împreună cu ea. Apoi, pe un ton scăzut, el întrebă despre restul manuscrisului. Ne-am grăbit să scriem un răspuns, l-am vârât la loc în plic și l-am rugat pe vânzător să îl dea copiilor familiei Grace.

Nu după multă vreme am găsit pe pragul ușii un pachet legat cu panglică roșie, iar după câteva zile, îmi sunară la ușă trei copii care îmi istorisiră această poveste.

Ceea ce s-a petrecut de atunci este greu de descris. Tony și cu mine ne-am trezit într-o lume în care nu prea crezuserăm până atunci. Acum știm că spiridușii, elfii și zânele sunt cu mult mai mult decât povești pentru copii. Există în jurul nostru o lume invizibilă și noi nădăjduim, dragă cititorule, că tu îți vei deschide ochii înspre ea.

HOLLY BLACK

Dragă Doamnă Black și Domnule DiTerlizzi,

Știu că mulți oameni nu cred în spiriduși și în alte asemenea ființe, dar eu cred și mă gândesc că și dumneavoastră credeți.

După ce v-am citit cărțile, le-am povestit fraților mei despre dumneavoastră și ne-am hotărât să vă scriem. Noi știm ceva despre spiridușii care există cu adevărat, de fapt, știm chiar o mulțime de lucruri despre ei. Pagina pe care am atașat-o acestei scrisori este o fotocopie dintr-o carte veche pe care am găsit-o în podul casei noastre.

Nu este o copie prea grozavă pentru că am avut niște necazuri cu copiatorul, dar vă putem spune că această carte le explică oamenilor cum să identifice spiridușii și cum să se apere de ei.

Ați putea să dați această carte editorului dumneavoastră?

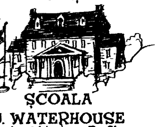
Dacă da, atunci vă rugăm să puneți o scrisoare în acest plic și să îl lăsați la magazin. O să găsim noi o cale să vă trimitem cartea pentru că prin poșta obișnuită ar fi, pur și simplu, prea periculos.

Tot ceea ce vrem noi este ca oamenii să știe despre toate acestea. Lucrurile care ni s-au întâmplat nouă li s-ar putea întâmpla și altora.

Ai Dvs.,

Mallory, Jared și Simon Grace

CRONICILE SPIDERWICK

Harta ținutului
SPIDERWICK
și a
împrejurimilor
CURTEA CU GUNOAIE
CÂMPUL
VECHEA CARIERĂ
IEȘIREA SPRE ORAȘ
ȘCOALA J. WATERHOUSE
STRADA RICCENBACH
PÂRÂUL ROBINSON
PODUL
DOMENIUL SPIDERWICK
STRADA ROUNTREE
ȘOSEAUA DULAC
PĂDUREA
N

COLEGIUL J. WATERHOUSE

DATA: octombrie 11
NUMELE ELEVULUI: Grace Jared
SEX: M CLASA: 4 VÂRSTĂ: 9 SSN: 134-00-2067
ELEVUL LOCUIEȘTE ÎMPREUNĂ CU: x Mama ____ Tatăl ____ Ambii părinți ____ Alții

Jared Grace A FOST EXMATRICULAT DIN ȘCOALĂ PENTRU O PERIOADĂ DE 10 zile

ÎN TIMPUL ACESTEI PERIOADE ELEVUL ESTE EXCLUS DE LA TOATE ACTIVITĂȚILE ȘCOLARE ȘI DIN CAMPUS. ACEASTA ESTE prima SUSPENDARE ȘI S-A FĂCUT DIN URMĂTOARELE MOTIVE:
În data de 11 octombrie, Jared Grace a fost văzut pe holul școlii amenințând un alt elev cu un cuțit, în timpul desfășurării unor activități sportive. În acord cu regulamentul, orice elev care este găsit în incinta școlii sau în imediata ei apropiere purtând arme sau obiecte periculoase (a se vedea capitolul 550 pentru detalii în privința a ce se consideră armă și obiect periculos) sau cu substanțe interzise este pasibil de eliminare din școală.

REGRETĂM FAPTUL CĂ A FOST NEVOIE SĂ APELĂM LA ACEASTĂ MĂSURĂ DISCIPLINARĂ. PENTRU ALTE INFORMAȚII VĂ INVITĂM SĂ MĂ CONTACTAȚI DIRECT LA ȘCOALĂ.

ORELE PE CARE ELEVUL LE PIERDE ÎN ACEASTĂ PERIOADĂ NU POT FI RECUPERATE.

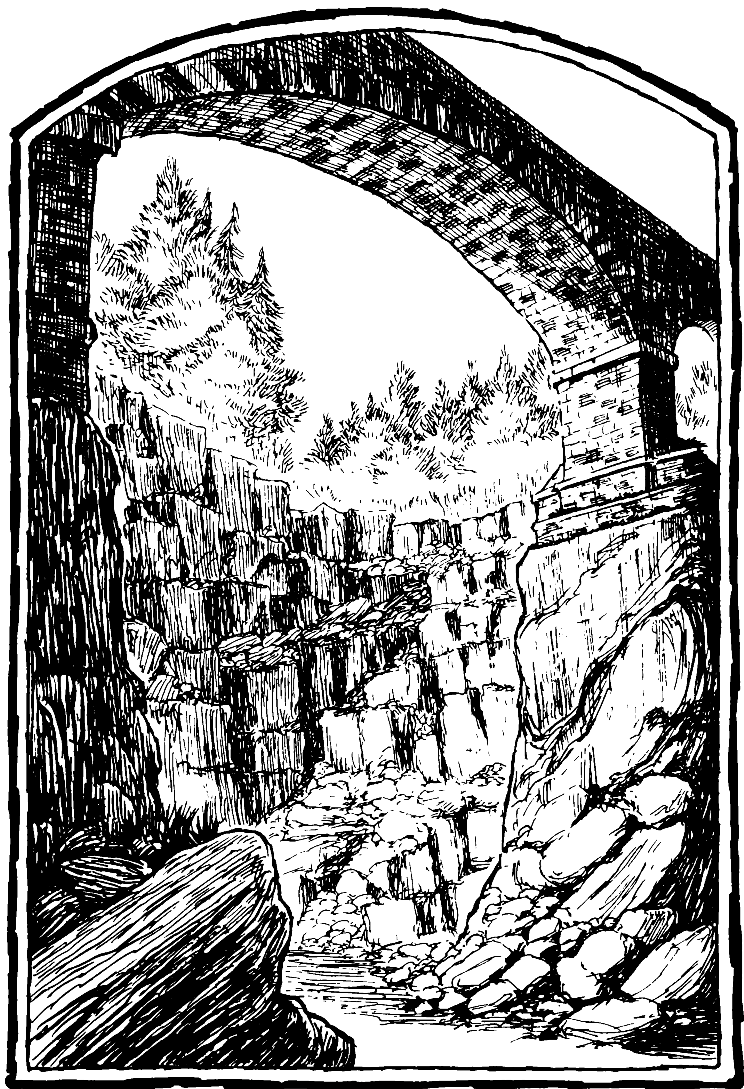
SPERĂM CĂ PRINTR-O MAI BUNĂ COOPERARE VOM PUTEA SĂ REZOLVĂM ACEASTĂ PROBLEMĂ ȘI SĂ EVITĂM APARIȚIA ALTORA.

COMENTARII
Din cauza unor evenimente anterioare și a regulamentului școlii considerăm că această măsură este absolut necesară. Va fi planificată o audiere cu comitetul școlii despre care vă vom anunța. Dumneavoastră și fiul dumneavoastră sunteți rugați să prezentați orice fel de lămuriri despre care considerați că ar ajuta la luarea unei decizii în acest caz.

ELEVUL SUS-NUMIT A FOST SUPUS ACESTEI MĂSURI DISCIPLINARE ÎN DEPLIN ACORD CU LEGILE STATULUI.

SEMNĂTURA DIRECTORULUI

Copie a scrisorii care anunța exmatricularea lui Jared.

E o carieră abandonată.

Capitolul Întâi

În care aflăm de o bătaie și de un duel

Motorul mașinii era deja pornit, iar Mallory aștepta rezemată de portieră. Tenișii ei jerpeliți făceau o figură lamentabilă în comparație cu albul strălucitor al ciorapilor lungi de la costumul de scrimă. Fata își pomădase părul din belșug și și-l legase la spate într-o coadă atât de strânsă, încât ochii păreau cât pe ce să îi iasă din orbite.

Doamna Grace stătea la volan cu mâinile în șolduri.

– L-am găsit! strigă gâfâind Jared în timp ce venea în fugă spre ele.

– Simon! strigă mama copiilor. Unde ai fost? Te-am căutat peste tot!

– Eram în garaj, răspunse el. Am grijă de un... de o pasăre pe care am găsit-o zilele trecute, continuă el cam stânjenit, căci nu era deloc obișnuit să fie nevoit să mintă. Aceasta era de obicei responsabilitatea lui Jared.

– Ce păcat că mama nu a vrut să plecăm fără tine! zise Mallory dându-și ochii peste cap.

– *Mallory!* făcu mama lor, clătinând din cap dezaprobator. Mai bine urcați cu toții în mașină, suntem deja în întârziere și eu mai am încă un drum de făcut.

Când Mallory se întoarse ca să își așeze geanta în portbagaj, Jared observă că pieptul ei arăta, hm, ei bine, arăta... ciudat. Cumva... țeapăn și neobișnuit de... mare!

– Ce porți? întrebă el, arătând cu degetul în direcția *aceea*.

– Ia mai lasă-mă în pace! îl repezi sora lui.

– Păi, arată de parcă ai avea... chicoti băiatul.

– Taci odată! îl întrerupse ea din nou, așezându-se pe scaunul din față al mașinii în vreme ce băieții se suiau în spate. Trebuie să-l port, mă protejează de lovituri.

Jared zâmbi cu ochii spre fereastră, urmărind cu privirea copacii care se înșirau de-a lungul drumului.

În ultimele două săptămâni, prin casă nu se mai simțise nici o mișcare de-a spiridușilor și chiar și Thimbletack tăcuse mâlc.

Din când în când, Jared trebuia să își reamintească singur că tot ce se întâmplase nu era doar o simplă închipuire. Uneori chiar i se părea că totul avea o explicație logică. Chiar și pentru apa de la robinet care te ardea găsiseră pretextul că venea dintr-un izvor contaminat așa că, până când vechile conducte aveau să poată fi conectate la o rețea centrală, ei foloseau tone de apă adusă de

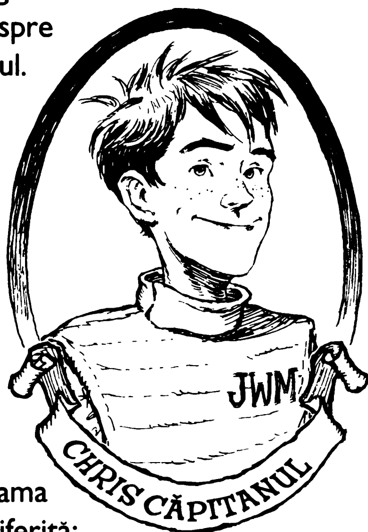
la magazin în bidoane, iar mama lor nu găsise în asta nimic ieşit din comun.

Totuşi, mai era şi grifonul lui Simon, iar existenţa lui nu ar fi putut fi explicată decât de *Ghidul* lui Arthur.

– Nu-ţi mai roade părul, îi spuse mama lui Mallory. Ce te nelinişteşte? E vorba de echipa asta nouă? E chiar atât de bună?

– Nu sunt neliniştită, nu am nimic, răspunse Mallory.

Pe când încă mai locuiau la New York, ea obişnuise să facă scrimă îmbrăcată în pantaloni de trening şi cu o jachetă pe care o lua la nimereală dintr-o grămadă, cât despre punctele înscrise, ele erau înregistrate de un tip care ridica mâna înspre tine atunci când marcai câte unul.

Dar la şcoala cea nouă, cei din echipa de scrimă aveau costume adevărate şi florete electrice conectate la o tabelă de marcaj care se lumina atunci când cineva marca un punct. Jared se gândi că până şi numai asta şi era suficient ca să neliniştească pe oricine.

Dar, din câte se părea, mama lor avea o explicaţie cu totul diferită:

– De fapt, e vorba de băiatul ăla, nu-i așa? Cel cu care vorbeai miercuri când am trecut să te iau de la școală.

– Ce băiat, ce băiat? se repezi Simon, începând deja să chicotească.

– Tu să taci din gură, îl apostrofă mama lui, dar îi răspunse totuși: Chris, căpitanul echipei de scrimă. El e căpitanul, Mallory, nu-i așa?

Sora lor aprobă printre dinți fără chef.

– Chris și Mal sunt iu-bi-ți, Chris și Mal se pu-pă, îngână pe un ton cântat Simon. Jared începu și el să râdă pe înfundate, iar Mallory se întoarse spre scaunele din spate cu ochii îngustați ca niște lame de cuțit.

– Ce ai zice să îți pierzi toți dinții de lapte dintr-odată?

– Nu-i băga în seamă, o sfătui mama lor. Și mai ales, *nu* fi îngrijorată! Ești o fată deșteaptă și drăguță și ești foarte bună la scrimă. Pun pariu că te place!

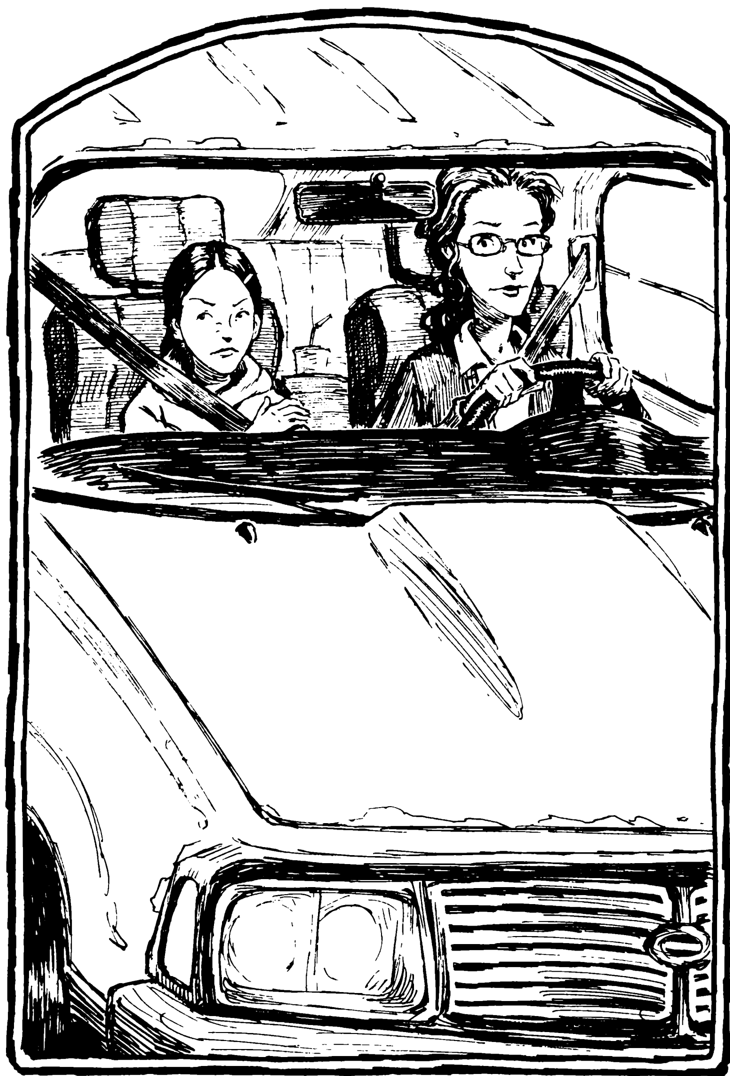
– *Mama!* gemu Mallory făcându-se mică pe scaunul ei.

Doamna Grace opri mașina în fața bibliotecii unde lucra, lăsă înăuntru niște hârtii și apoi se întoarse la mașină răsuflând cam precipitat.

– Hai odată, știi, nu am voie să întârzii! o grăbi Mallory care începu să își netezească părul, deși nu ar fi fost deloc nevoie. Doar e primul meu meci!

– Aproape am ajuns, îi răspunse mama ei oftând.

Jared își întoarse din nou privirea spre fereastră exact la timp ca să observe, pe când treceau cu mașina peste un

Pun pariu că te place!

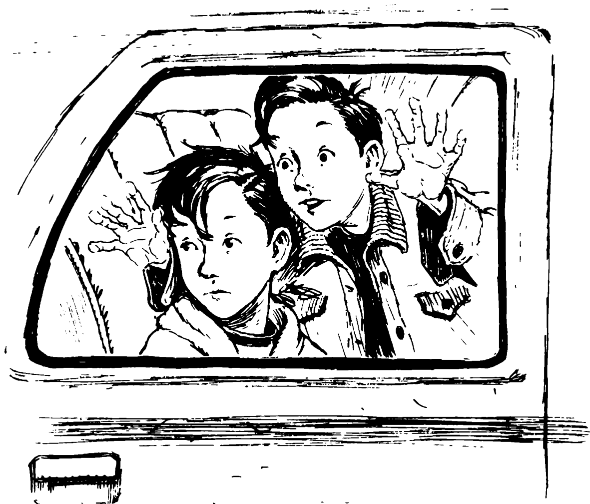
pod de piatră, ceva ce aducea foarte bine cu un crater adânc. „Hm, autobuzul şcolii nu o lua niciodată pe drumul acesta."

– Simon, ia te uită! Ce crezi că e acolo?

– E o carieră părăsită, spuse Mallory nerăbdătoare. Pe vremuri, aici săpau oamenii ca să scoată piatră.

– O *carieră,* repetă Jared ca un ecou, căci tocmai îşi amintise o notiţă scrisă pe harta pe care o găsiseră în biblioteca străunchiului lor Arthur.

– Crezi că au găsit şi ceva fosile pe aici? întrebă Simon, care se căţărase de-a binelea peste fratele lui ca să vadă

mai bine pe fereastră. Mă întreb, oare ce fel de dinozauri trăiau prin locurile astea?

Dar mama lor intrase deja cu mașina în parcarea școlii și nu-i mai răspunse.

Jared, Simon și mama lor urcară treptele și se așezară pe băncile din sală în timp ce Mallory merse să se așeze alături de cei din echipa ei.

În sală sosiseră deja și stăteau așezate câteva familii și niște oameni pe care Jared îi recunoscu de la școală. Pe podele fusese întins un covor dreptunghiular, imprimat cu dungi. Mallory îl numea *pistă,* dar Jared era totuși de părere că arăta exact ca o rogojină.

Dincolo de ea se afla o masă pliantă unde se găsea tabela de marcaj. Plină de butoane colorate, arăta mai mult ca un joc decât a ceva cu adevărat important. Directorul meșterea de zor la niște fire, conectându-le la una dintre florete și potrivind tensiunea necesară pentru ca soneria să sune și becurile să se aprindă atunci când cineva avea să marcheze un punct.

Mallory se așeză pe o bancă de metal de la capătul *pistei* și se apucă să își scoată lucrurile din geantă, iar Chris se ghemui alături și începu să-i vorbească. Membrii celeilalte echipe se învârteau la capătul opus al pistei. Costumele

lor erau de un alb atât de strălucitor, încât pe Jared îl dureau ochii numai uitându-se la ele.

În sfârşit, directorul anunţă că venise timpul pentru primul tur, chemă doi concurenţi, le dădu să îşi prindă câte un mic receptor la spatele pantalonilor, apoi ataşă la floretele lor câte o coardă. Totul era atât de profesionist! Când cei doi începură să se dueleze, Jared încercă să îşi amintească ce-i spusese Mallory despre luminile care pâlpâiau, dar nu izbuti nici în ruptul capului.

– Ce de aiureli! Mie îmi place mai mult când se duelează fără toate prostiile astea! exclamă Jared fără să se adreseze nimănui în particular.

După încă două partide, Jared pricepuse că luminile colorate arătau că lovitura fusese valabilă, dar lumina albă însemna că punctul înscris nu era luat în considerare. Erau valabile numai loviturile date în piept, o regulă cam stupidă după părerea lui, căci să primeşti o lovitură în picior durea groaznic, el făcuse destulă practică cu Mallory ca să ştie foarte bine cum stăteau lucrurile.

În cele din urmă o chemară pe pistă şi pe Mallory. Adversarul ei, un băiat înalt pe nume Daniel şi-nu-mai-contează-cum, zâmbea cu gura până la urechi când îşi puse masca. Era evident că nu avea nici o idee despre ce îl aştepta.

Jared îi dădu un ghiont cu umărul lui Simon tocmai când fratele lui ronţăia de zor un covrigel.

– O să şi-o ia!

Mie îmi place mai mult când se duelează fără toate prostiile astea!

– Mie-mi spui! răspunse Simon. Vai de capul lui ce îl aşteaptă!

Când fata sări la atac, codiţa ei începu să salte de colo-colo. Floreta ei îl lovi puternic pe Daniel în piept înainte ca el să poată para lovitura. Directorul ridică o mână şi tabla străluci, marcând un punct pentru Mallory şi făcându-l pe Jared să rânjească mulţumit.

Mama copiilor stătea acum cu tot corpul aplecat înainte de parcă ar fi fost altceva de auzit în afară de zăngănitul lamelor subţiri de oţel în mereu acelaşi ritm de atac – parare – ripostă. Daniel se aruncă în faţă disperat, prea necăjit ca să îşi mai poată controla avansul. Mallory contraatacă, preschimbându-şi apărarea în atac şi înscrise din nou.

Sora lor îl învinse pe Daniel fără să fi fost atinsă nici măcar o dată. Cei doi se salutară ceremonios, iar băiatul, de-abia mai putând să respire, îşi scoase masca de pe faţa roşie ca racul. Când Mallory îşi arătă chipul, zâmbea larg şi ochii îi sclipeau de satisfacţie.

În drumul ei spre băncile de metal, căpitanul îi dădu fetei o îmbrăţişare scurtă şi cam neobişnuită.

Jared nu vedea prea bine, dar ar fi putut să jure că obrajii lui Mallory erau acum cu mult mai îmbujoraţi decât atunci când ieşise de pe pistă.

Meciurile continuară, echipa lui Mallory se descurca destul de bine, iar când veni rândul Căpitanului să se dueleze, Mallory îl încurajă zgomotos.

Se auzea doar zăngănitul lamelor de oțel.

Din păcate, asta nu-i fu băiatului de nici un ajutor pentru că adversarul lui îl învinse la o diferență mică de puncte.

Furișându-se spre locul lui, el trecu pe lângă Mallory fără să-i arunce vreo privire și respinse ridicând din umeri încercările ei de a-i vorbi.

Când Mallory se auzi chemată din nou pe pistă, el nici măcar nu mai ridică privirea.

Jared, care urmărea scena de lângă staluri, se încruntă. Și apoi se încruntă și mai mult când văzu o fată cu părul blond, îmbrăcată în costum alb de scrimă, cotrobăind de zor prin geanta surorii lui.

– Cine e aia? întrebă el arătând-o cu degetul.

– Habar n-am, încă nu s-a duelat, răspunse ridicând din umeri Simon.

Să fi fost o colegă de-a lui Mallory? Poate că lua doar ceva cu împrumut. Și totuși, felul cam furișat în care fata se oprise lângă geantă exact atunci când nimeni nu se uita în direcția ei îl făcu pe Jared să creadă că avea de gând să fure ceva. Dar ce ar fi putut să fure cineva din geanta lui Mallory, în afară de ciorapi purtați și florete de rezervă?!

Jared se ridică în picioare. Trebuia să facă ceva. Oare chiar nimeni nu băga de seamă ce se petrecea?!

– Unde te duci? îl întrebă mama lui.

– La baie, îi veni automat minciuna pe buze, deși mama lui avea să îl vadă că de fapt traversa sala de sport îndreptându-se într-o cu totul altă direcție. Ar fi vrut să îi poată

spune adevărul, dar ştia că ea ar fi găsit imediat o scuză pentru fată, căci gândea numai de bine despre toată lumea, în afară de el.

Jared coborî din tribune şi, ţinându-se aproape de perete, traversă sala spre locul unde fata încă mai răscolea prin lucruri. Dar tocmai când Jared se apropia de scaune, antrenorul, un bărbat scund şi vânos, cu smocuri de peri cărunţi pe obraji, îi tăie calea.

– Îmi pare rău, puştiule, nu ai voie să vii aici în timpul meciului.

– Dar fata aia încearcă să fure lucrurile surorii mele!

– Care fată? întrebă antrenorul uitându-se în jur.

Când Jared se întoarse ca să i-o arate, îşi dădu seama că fata dispăruse şi începu atunci să bâlbâie o explicaţie.

– Păi, nu ştiu cine este, încă nu s-a duelat.

– Toţi s-au duelat, puştiule. Cred că ar fi mai bine să te întorci la locul tău.

Jared se întoarse spre trepte, stânjenit, dar apoi îi veni o idee. Poate ar fi trebuit totuşi să dea o fugă până la baie şi astfel, la întoarcere, mama lui ar fi avut de pus mai puţine întrebări. Exact când era gata să treacă de uşile albastre ale sălii, aruncă o privire îndărăt. Acum Simon era cel care răscolea de zor prin geanta lui Mallory. Dar Simon era îmbrăcat cu hainele lui! Oricine ar fi putut să creadă că acolo era el însuşi! Jared îşi miji ochii, sperând că ceea ce vedea avea vreun sens.

Antrenorul îi taie calea.

În clipa următoare, o bănuială îngrozitoare i se înfiripă în minte. Uitându-se în tribune, el îl văzu pe fratele său așezat lângă mama lor și ronțăindu-și liniștit covrigeii.

Oricine ar fi fost ființa aceea, cu siguranță nu era Simon.

Chiar nu știi cine sunt?

Capitolul al Doilea

În care gemenii Grace devin tripleți

Jared nu se mai putu mișca de lângă pragul ușii. Auzea și zgomotul scos de florete, și uralele, dar toate păreau să ajungă până la el de foarte departe. Nu putea decât să privească îngrozit cum antrenorul se certa cu copia lui! Omul se înroșise la față și câțiva dintre jucători aruncară spre dublura lui Jared priviri mirate.

– Grozav! se strâmbă Jared. Cum avea să poată explica el toate astea?!

Antrenorul arătă cu mâna spre ușile mari ale sălii de sport și băiatul îl văzu pe Jared cel Neadevărat că se îndrepta spre ușile batante și spre el! În timp ce acesta se apropia, Jared văzu cum fața i se strâmba tot mai mult într-un rânjet, iar asta îl făcu să își încleșteze pumnii.

Jared cel Neadevărat trecu pe lângă el fără măcar să îi arunce vreo privire și împinse ușile în lături. Jared ar fi

dat orice să găsească un mod de a-i șterge zâmbetul acela de pe față și ieși pe urmele lui pe un coridor mărginit de dulapuri.

– Cine ești? îl întrebă Jared. Și ce vrei de la mine?

Copia sa se întoarse să îl înfrunte și ceva din privirea lui îl făcu pe Jared să simtă că îl trec fiori reci din creștet până în tălpi.

– Chiar nu mă cunoști? Nu sunt oare tu însuți? îl întrebă acesta, strâmbându-și gura batjocoritor.

Era o senzație foarte bizară să îl vadă cum se mișcă și cum vorbește. Nu era deloc ca atunci când îl privea pe Simon, cu părul lui pieptănat cu grijă și cu o urmă de pastă de dinți pe buza de sus. Și nu era nici el însuși, părul era mai răvășit, ochii erau mai întunecați și cumva... diferiți. Jared cel Neadevărat făcu un pas spre el, iar Jared dădu înapoi, încercând disperat să își dea seama cum s-ar fi putut apăra de creatura aceea. Brusc, își aduse aminte de briceagul pe care îl avea în buzunarul pantalonilor. Spiridușii urau tot ce era

de fier, iar oțelul era fier măcar în parte. El deschise una dintre lame.

– De ce nu ne lăsați odată în pace pe toți?

Creatura își lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

– Nu o să poți scăpa niciodată de tine însuți!

– Taci din gură! Tu nu ești eu! strigă Jared îndreptând cuțitul spre dublura lui.

– Pune deoparte jucăria aia, îi spuse Jared cel Neadevărat cu o voce joasă și răgușită.

– Nu știu cine ești sau cine te-a trimis, dar pun pariu că știu ce cauți, îi spuse Jared. Ai venit după *Ghid*. Ei bine, nu ai să pui niciodată mâna pe el!

Rânjetul creaturii se schimbă în ceva ce nu mai era totuși un zâmbet și apoi se trase înapoi de parcă ceva l-ar fi înfricoșat dintr-odată. Jared privi uimit cum trupul lui Jared cel Neadevărat se micșorează, cum părul lui întunecat devine blond ca nisipul și cum ochii lui, acum albaștri, se măresc de groază.

Înainte ca Jared să poată pricepe ce se întâmpla, auzi în spatele lui o voce de femeie:

– Ce se petrece aici? Lasă cuțitul jos imediat!

Directoarea adjunctă a școlii se apropie în grabă și îl apucă pe Jared de încheietură. Briceagul căzu pe pardoseală și Jared rămase cu privirea pironită pe tăiș, în timp ce băiatul cu părul blond se îndepărta în fugă pe coridor, de

unde se mai auziră o vreme suspinele lui care aduceau grozav de bine cu nişte hohote de râs.

– Nu îmi vine să cred că ţi-ai adus briceagul la şcoală, îi şopti Simon lui Jared în timp ce stăteau aşezaţi unul lângă celălalt în faţa biroului directoarei adjuncte.

Jared îi aruncă o privire ascuţită. Doar explicase de mai multe ori – chiar şi celor de la poliţie! – că nu făcuse decât *să* îi *arate* băiatului acela cuţitul. Problema era că ei nu reuşiseră să îl găsească pe băiat ca să îi confirme povestea.

Apoi, directoarea îi ceruse lui Jared să aştepte afară. Mama lor stătea deja de o bună bucată de vreme în biroul ei, dar băiatul nu auzea nimic din ce se vorbea înăuntru.

– Tu ce fel de creatură crezi că era? îl întrebă Simon.

– Habar n-am. Dacă aş fi avut cartea, am fi putut căuta în ea, răspunse Jared ridicând din umeri.

– Nu îţi aduci aminte de nimic care să îşi poată schimba forma în felul ăsta?

– Nu, nu ştiu ce poate să fie, răspunse Jared, începând să îşi frece obrajii cu palmele.

– Uite, eu i-am spus deja mamei că nu a fost vina ta. Tu va trebui doar să îi explici ce s-a întâmplat.

– Da, pufni Jared, de parcă aş putea să fac aşa ceva!

Tu ce fel de creatură crezi că era?

– Mă gândesc că aş putea să-i spun că băiatul ăla furase ceva din geanta lui Mallory.

Când văzu că Jared nu răspunde, Simon încercă altceva:

– Sau să-i zic că, de fapt, eu am sărit la el, doar ne schimbăm tricourile şi restul şi gata!

Dar Jared nu făcu decât să clatine din cap.

Într-un târziu, mama lor ieşi din biroul directoarei, cu o expresie de oboseală întipărită pe chip.

– Iartă-mă, îi spuse Jared.

Dar tonul calm al vocii ei îl luă prin surprindere:

– Nu vreau să vorbesc despre asta, Jared. Luaţi-o pe sora voastră şi haideţi să mergem acasă.

Jared dădu din cap şi se luă după Simon, uitându-se în urmă exact la timp ca să o vadă pe mama lor prăbuşindu-se pe banca de pe care el tocmai se ridicase. Oare ce-i trecea prin cap? De ce nu striga la el? Se trezi dorindu-şi să o vadă furioasă, cel puţin *asta* ar fi fost de înţeles. Tristeţea ei tăcută era cu mult mai înfricoşătoare. De parcă nici nu s-ar fi *aşteptat* la altceva de la el.

Simon şi Jared merseră prin toată şcoala, oprindu-se să îi întrebe pe cei din echipa de scrimă dacă nu cumva o văzuseră pe Mallory. Dar nici unul nu ştia ceva de ea. Îl opriră chiar şi pe Chris Căpitanul, care păru cam încurcat când îi auzi întrebând de ea, dar clătină apoi din cap în semn că nu o văzuse.

Sala de sport era acum pustie şi singurul sunet care se auzea era ecoul paşilor lor pe podeaua de lemn lustruită cu nădejde. Covorul negru fusese strâns şi tot ce se folosise la partidele de scrimă, dat deoparte.

Până la urmă, o fată cu părul lung şi şaten le spuse că o văzuse pe Mallory plângând în toaleta fetelor.

– Mallory plângea? Păi de ce, doar a câştigat, spuse Simon neîncrezător.

Fata ridică din umeri.

– Am întrebat-o ce-i cu ea, dar mi-a spus că nu are nimic.

– Tu chiar crezi că era Mal? îl întrebă Simon pe când se îndreptau spre toalete.

– Adică ce, tu crezi că a luat cineva înfăţişarea ei? De ce ar lua un spiriduş înfăţişarea lui Mallory ca apoi să plângă la toaletă?

– Habar n-am, răspunse Simon, dar să ştii că şi eu aş plânge, dacă ar trebui să mă transform în Mallory.

Jared izbucni în râs.

– Deci vrei să intri să vezi dacă e acolo?

– Nu, eu nu intru la toaleta fetelor, dădu Simon înapoi. În plus, ai deja atâtea probleme, încât una în plus nici nu mai contează.

– Ba contează, oftă Jared. El împinse uşa şi intră. Semăna uimitor de bine cu toaleta băieţilor, nu lipseau decât pisoarele.

– Mallory? strigă el. Nici un răspuns. Aruncă o privire pe sub uşi, dar nu văzu nici un picior. Împinse cu prudenţă una dintre uşi. Cu toate că nu era nimeni înăuntru, el se simţea cam ciudat, nervos şi jenat.

După încă o secundă ieşi iute înapoi pe coridor.

– Nu e acolo? întrebă Simon.

– Nu, nu-i nimeni înăuntru, răspunse Jared aruncând o privire de-a lungul şirului de vestiare şi sperând din toată inima că nu văzuse nimeni de unde tocmai ieşise.

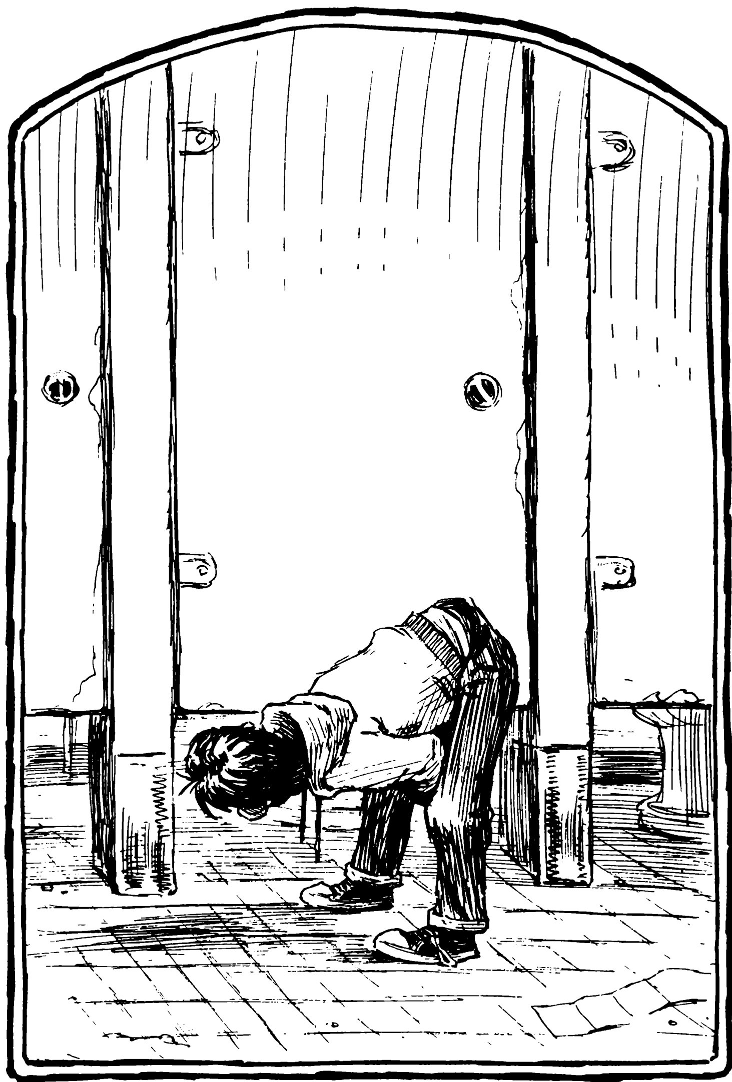
– Poate că s-a dus la biroul directoarei să ne caute, zise Simon. Pe aici nu e nici urmă de Mallory.

I se strânse stomacul de groază. După ce directoarea-adjunctă îl surprinsese cu cuţitul, el nu mai avusese timp să se gândească la altceva în afară de buclucul în care intrase.

Dar, cu toate acestea, creatura aceea probabil că încă mai bântuia prin şcoală! Îi veni de îndată în minte felul cum o văzuse scotocind prin geanta lui Mallory în timpul meciului.

– Dar dacă a ieşit afară? întrebă Jared, sperând că ei ar fi putut totuşi să o găsească înaintea creaturii aceleia. Cine ştie, poate că s-a dus să vadă dacă nu cumva o aşteptăm la maşină.

– Da, hai să aruncăm o privire, ridică din umeri Simon. Jared ştia că fratele lui nu prea era convins de acea posibilitate, dar se îndreptară oricum spre ieşire.

Mallory?

Se însera şi cerul căpătase deja nuanţe de purpură şi de auriu. În lumina tot mai slabă, ei trecură pe lângă maşina lor spre terenul de baseball.

– Nu o văd, spuse Simon.

Jared îl aprobă clătinând din cap, simţind cum stomacul îi freamătă de nervozitate. „Unde să fie?" se întrebă în sinea lui.

– Hei, făcu Simon deodată. Ce-i asta? Mai făcu câţiva paşi şi se aplecă să ridice ceva care sclipea în iarbă.

– E medalia lui Mallory de la concurs şi... ia te uită!

Pe iarbă, în jurul medaliei, erau aşezate în cerc câteva pietre. Jared se lăsă în genunchi lângă cea mai mare dintre ele. Săpat adânc în ea se putea citi un singur cuvânt: RĂSCUMPĂRARE.

– Pietrele astea, observă Simon, seamănă cu cele din carieră.

Surprins, Jared ridică privirea spre el.

– Îți amintești de harta pe care am găsit-o în bibliotecă? Acolo scria că în carieră trăiesc pitici, dar nu cred că pot să își schimbe înfățișarea în felul ăsta.

– Poate că totuși Mallory este în școală cu mama, poate că e în birou și ne așteaptă acolo.

Jared își dorea din răsputeri să îl creadă.

– Și atunci ce caută medalia ei aici?

– Poate că i-a scăpat sau poate că ne întinde cineva o cursă. Simon se întoarse și porni înapoi spre școală. Haide, îi spuse el fratelui său. Hai să intrăm și să vedem dacă nu cumva e cu mama.

Jared îl aprobă și porni pe urmele lui.

Când intrară din nou în școală, o găsiră pe mama lor vorbind la telefonul mobil. Stătea cu spatele la ei și era singură.

Deși vorbea cu voce joasă, cuvintele ei ajungeau cu ușurință până la locul în care se opriseră cei doi frați.

– Da, și eu am crezut că lucrurile merg spre bine. Dar știi, Jared nu a fost de acord să ne mutăm aici. În plus, și nu o să îți vină să crezi... Mallory și Simon țin cu el și îi iau apărarea!

Jared încremeni, temându-se de ceea ce avea să audă și incapabil să facă ceva pentru a o împiedica să continue.

Jared încremeni.

– Nu, nu, Simon și Mallory nici măcar nu recunosc că el ar fi făcut vreunul dintre lucrurile alea. Și apoi, îmi ascund ceva, îmi dau seama din felul în care tac atunci când intră într-o cameră, din felul cum își țin partea unul altuia, în primul rând lui Jared. Ar fi trebuit să îl auzi pe Simon cum căuta scuze pentru fratele lui, care îl amenința cu un cuțit pe băiatul ăla. Aici ea se opri, suspină înfundat și începu să plângă.

– Nu știu dacă mai pot să mă descurc cu el... Este atât de furios, Richard, poate că ar fi o idee bună să stea o vreme cu tine...

„Tati, vorbea cu tati!“

– Hai să mergem, Mallory nu-i aici, îl înghionti Simon.

Jared se întoarse năucit și ieși împreună cu fratele său. I-ar fi fost greu să explice cum se simțea în clipa aceea, poate, da... cumva... pustiit.

TOR TRECE CASA, DECI SCHIMBĂ CHEIA.

Capitolul al Treilea

În care Simon dezleagă o ghicitoare

– Și acum ce ne facem? îl întrebă Simon în timp ce mergeau alături pe coridor.

– Au pus mâna pe ea, șopti Jared. Trebuia să își scoată din minte ceea ce tocmai auzise, să își scoată din minte totul, în afară de Mallory. Vor să ne-o dea înapoi în schimbul *Ghidului.*

– Bine, dar nici măcar nu-l mai avem!

– Sst! făcu Jared. Tocmai îi venise o idee, dar nu voia să o spună așa, cu voce tare. Hai să mergem!

Jared se îndreptă spre vestiarul lui și scoase din geanta de gimnastică un prosop, alese un manual de *Matematici Avansate* – pentru că era cam de aceeași mărime cu ghidul – și-l înveli în prosop.

– Ce faci?

– Ține, șopti el, împingând pachetul spre Simon, după care își luă rucsacul din vestiar.

– Dacă Thimbletack a reușit să ne păcălească cu șmecheria asta, poate că o să reușim și noi să-l păcălim pe cel care a răpit-o pe Mallory.

Simon aprobă de îndată:

– Bine. Mi se pare că mama are o lanternă în mașină.

Cei doi se cățărară pe un gard, făcut din ochiuri de lanț, de la marginea terenului școlii și traversară șoseaua. Cealaltă latură a drumului era împânzită de buruieni. Nu le era deloc ușor să își croiască drum prin întuneric, căci lanterna abia dacă scotea o rază palidă de lumină.

Cei doi frați începură să se cațere pe o movilă mare de pietre, unele acoperite cu mușchi alunecos, altele sparte în bucăți. În timp ce înaintau, Jared nu putea să-și ia gândul de la ceea ce tocmai auzise. Îi trecură prin cap toate lucrurile groaznice pe care mama lui le gândea despre el și lucrurile și mai groaznice pe care avea să le creadă acum, că dispăruse.

Nici nu mai avea vreo importanță ce făcuse, pur și simplu se afunda tot mai mult în bucluc. Dacă avea să fie exmatriculat? Dacă îl trimitea să locuiască cu tatăl lui, care nici măcar nu-l voia prin preajmă?

– Jared, ia te uită, îi spuse Simon. Ajunseseră la intrarea în vechea carieră.

Piatra fusese extrasă din mină în blocuri neregulate, iar acum stânci cu margini ascuțite ieșeau în relief ici și colo ca niște praguri, de-a lungul celor cam zece metri de povârniș care duceau la fundul stâncos al văioagei de dedesubt. De-a lungul pereților, din dungi groase de noroi creștea iarbă în smocuri mărunte. Șoseaua trecea pe deasupra carierei, susținută de un pod solid de piatră.

– E cam ciudat că au scos piatră de aici, nu-i așa? întrebă Simon, adică, vreau să zic, nu sunt decât simple pietre.

– Se poate totuși să fie granit, continuă el când văzu că Jared nu-i răspunde, și își strânse mai bine pe el jacheta subțire.

Jared își îndreptă lanterna de-a lungul pereților, prinzând în raza de lumină pete ca de rugină și altele, aurii. Nu avea habar ce fel de piatră ar fi putut să fie aceea.

– Păi, acum ce facem, începem să coborâm? întrebă Simon nedumerit.

– Nu știu, de ce nu-mi spui tu, dacă tot știi așa de multe, îl repezi Jared.

– Am putea... începu Simon, dar apoi șovăi, făcându-l pe Jared să se simtă vinovat.

– Hai să încercăm să coborâm, propuse Jared arătând cu degetul. Putem să sărim până pe stânca de acolo și apoi să sărim pe alta de sub ea.

Dar e un drum cam lung până jos...

– Dar e un drum cam lung până jos, ar trebui să găsim o frânghie ca să coborâm pe ea sau ceva asemănător.

– Nu avem timp pentru așa ceva, răspunse Jared. Hai, ține lanterna.

Vârând cilindrul de metal în mâna fratelui său geamăn, Jared se așeză pe marginea povârnișului. Acum, când se uită în jos, fără lanternă, nu văzu decât bezná de nepătruns. Trăgând adânc aer în piept, își dădu drumul să cadă până pe o stâncă ieșită în afară pe care nici măcar nu o vedea. Întorcându-se, se ridică în picioare. Lumina lanternei îi străluci în ochi, orbindu-l. Se împiedică și căzu.

– Ești bine? îi strigă Simon.

Jared își adumbri fața și încercă să își păstreze calmul.

– Mda, haide, e rândul tău.

El auzi huruitul pietrișului care cădea peste el în timp ce Simon se așeza la rândul lui pe marginea povârnișului. Jared se dădu repede la o parte și, cu un icnet, Simon ateriză greoi lângă el.

Exact atunci Simon scăpă din mână lanterna care se prăbuși în întuneric, se izbi cu zgomot de fundul văioagei, se rostogoli o dată și apoi rămase nemișcată, luminând o fâșie îngustă de iarbă și pietriș.

– Cum poți să fii atât de prost?! răcni Jared care simțea cum furia creștea tot mai mult în el. De ce nu mi-ai aruncat-o mie? Cum o să mai coborâm acum în întuneric?

Dacă Mallory este în pericol? Dacă o să *moară* pentru că tu ești un tâmpit?

Simon ridică privirea spre el și ochii îi sclipiră, plini de lacrimi, dar și Jared era la fel de uluit ca și fratele său.

– Simon, nu am vrut să spun asta, zise el repede. Fratele său dădu din cap şi se uită în altă parte. Cred că mai este o stâncă ieşită în afară acolo, vezi forma aia? Dar Simon nu-i răspunse. Cobor eu primul, spuse Jared. Respiră adânc şi se aruncă în întuneric. Căzu greu ca un pietroi pe un al doilea prag, probabil că fusese mai jos decât calculase el. Răsuflarea îi era întretăiată, iar palmele şi genunchii parcă îi luaseră foc. Făcu un efort şi se ridică încet. Pantalonii i se rupseseră la unul din genunchi, iar la mână avea o tăietură care sângera. Dar din locul unde ajunsese mai avea de făcut doar un mic salt ca să ajungă pe fundul carierei.

– Jared? se auzi slab vocea lui Simon din locul unde rămăsese, pe o stâncă de deasupra.

– Sunt aici, strigă Jared. Nu te mişca. O să iau lanterna.

El se târî şi înşfăcă lanterna, apoi o întoarse spre fratele lui căutând din priviri margini de stânci pe care acesta ar fi putu să sară sau nişe de care să se agaţe. Încet-încet Simon se lăsă în jos, agăţându-se de bolovani. Dar în vreme ce îl aştepta, Jared auzi ecoul unor sunete care se repetau, ca un zăngănit îndepărtat, şi un bubuit care păreau să vină în acelaşi timp de pretutindeni şi de nicăieri.

Îndreptând lanterna de jur împrejur prin carieră văzu mai multe pietre purtând urme slabe de burghiu. Acum se

întreba cum aveau să mai iasă ei vreodată de acolo. Dar înainte să aibă timp să se mai îngrijoreze, raza de lumină căzu peste o lespede de piatră de pe peretele carierei. Când lumina trecu peste ea, mai multe petice de muşchi străluciră slab.

– Sunt bioluminiscente, observă Simon.

– Ce-i aia? făcu Jared apropiindu-se cu un pas.

– Atunci când ceva produce lumină proprie.

În lumina slabă, Jared văzu că o piatră dreptunghiulară de sub cea cu muşchi fusese gravată cu un model de scobituri care se întrepătrundeau. Privind spre centrul pietrei, putu distinge marginile literelor tăiate în piatră şi îndreptă lanterna spre ele.

TOR DECI TRECE CASA.

– Pare să fie o ghicitoare, îşi dădu cu părerea Jared.

– Dar nu are nici un sens, zise Simon.

– Cui îi pasă dacă are sens sau nu!? Întrebarea e cum o dezlegăm?

Nu aveau acum timp de pierdut pe acolo. Acum aproape intraseră, aproape că ajunseseră la Mallory.

– Tu ai mai dezlegat o ghicitoare acasă, spuse Simon aşezându-se cu spatele spre fratele său, aşa că nu ai decât să o dezlegi şi pe asta.

Jared trase adânc aer în piept.

– Uite, îmi pare foarte rău pentru ce am zis mai devreme. Trebuie să mă ajuți, spuse Jared pe un ton rugător. Toată lumea știe că tu ești mai deștept decât mine.

Simon oftă.

– Nici eu nu înțeleg ghicitoarea. Tor poate să fie un nume de persoană, nu-i așa? Iar casa poate să fie locul unde ajungem dacă dezlegăm ghicitoarea. Dar nu înțeleg restul...

Jared privi cuvintele din nou. Nu se putea concentra. Cine era Tor şi despre ce casă era vorba?

Poate că ar fi trebuit să aibă o cheie ca să intre? Oare ghidul spunea ceva despre case şi chei? Ce mult şi-ar fi dorit să fii avut cartea cu el...

– Hei, ia stai, spuse Simon întorcându-se spre el şi ridicându-se în picioare. Dă-mi lanterna.

Jared i-o dădu şi-l privi pe Simon care scria mesajul cu degetul în stratul subţire de praf. Apoi începu să şteargă anumite cuvinte şi să le scrie deasupra în locuri diferite.

BAICH IMRE...

– Ce faci? întrebă Jared lăsându-se în genunchi lângă fratele lui.

– Cred că trebuie să reaşezăm literele altfel pentru a găsi rezolvarea. Cam aşa cum sunt cuvintele încrucişate pe care le rezolvă mama. Simon mai scrise încă o frază în praf.

CIOCĂNIŢI DE TREI ORI SĂ VI SE DESCHIDĂ.

– Uau, făcu Jared. Nu-i venea să creadă că Simon îşi dăduse seama despre ce era vorba, lui nu i-ar fi trecut prin cap niciodată cum să rezolve ghicitoarea aceea.

– A fost simplu, surâse Simon, îndreptându-se spre poartă și ciocănind cu putere de trei ori în suprafața dură.

– Exact atunci pământul se desfăcu sub ei și cei doi frați căzură în crăpătura care se căscase sub picioarele lor.

Ce avem noi aici? Prizonieri!

Capitolul al Patrulea

În care gemenii descoperă un copac fără pereche

Băieţii se prăbuşiră într-o reţea împletită din fire de metal. Icnind şi cârtind, Jared încercă să se ridice, dar nu izbuti să pună piciorul jos. Încetă dintr-odată să se mai zbată când fratele său îi dădu o lovitură de cot peste ureche.

– Simon, opreşte-te! Ia te uită!

Licheni luminoşi acopereau pereţii în smocuri, iluminând chipurile a trei omuleţi cu pielea de culoare brună. Veşmintele le erau modeste, croite din ţesături aspre, dar brăţările meşteşugit lucrate, în formă de şarpe, erau atât de complicate, încât parcă se încolăceau în jurul braţelor subţirele ale omuleţilor. Gulerele le erau împletite cu fire de aur atât de delicate, încât păreau raze de soare, iar

inelele cu giuvaiere pe care le purtau făceau să le sclipească degetele murdare de pământ.

– Ce avem noi aici? Prizonieri! spuse unul dintre ei cu un glăscior ascuţit. Hm, arareori avem aici un prizonier viu!

– Pitici! îi şopti Jared fratelui său.

– Nu prea seamănă cu piticii Albei-ca-Zăpada, îi răspunse Simon tot în şoaptă.

Cel de-al doilea pitic frecă între degete câteva şuviţe din părul lui Jared şi se întoarse către cel care tocmai vorbise.

– Nu-s prea de soi, nu vi se pare? Părul lor negru nu luceşte defel şi e din cale-afară de obişnuit. Pielea nu le este nici fină și nici albă ca marmura. Îi găsesc cam prost alcătuiţi. Sunt sigur că noi am fi putut face o treabă cu mult mai bună!

Jared se încruntă căci nu prea pricepea ce voia să spună piticul şi regretă din toată inima că nu avea *Ghidul* la îndemână.

Îşi amintea doar că citise că piticii erau nişte meşteşugari neîntrecuţi

şi că fierul care-i rănea pe ceilalţi spiriduşi lor nu le făcea nici un rău. Îi trecu prin cap că, şi dacă nu i-ar fi fost confiscat, briceagul lui nu i-ar fi fost aici de nici un ajutor.

– Am venit după sora noastră, spuse Jared. Vrem să facem schimbul.

Unul dintre pitici începu să râdă pe înfundate, dar Jared nu-şi putea da seama care dintre ei. Cu un scârţâit, un alt pitic împinse o cuşcă argintie sub reţeaua în care cei doi băieţi erau prizonieri.

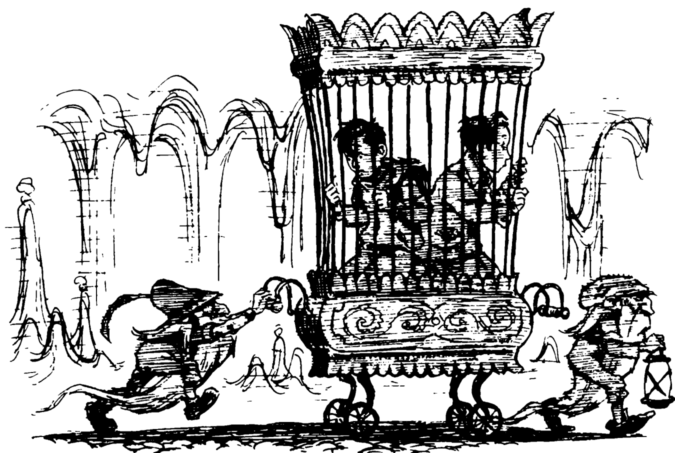
– Korting ne-a spus că veţi veni şi este foarte nerăbdător să vă întâlnească.

– El e regele piticilor sau... mă rog, ceva asemănător? întrebă Simon.

Dar piticii nu-i răspunseră. Unul dintre ei trase de un mâner sculptat, reţeaua se desfăcu şi cei doi băieţi căzură în cuşcă cu o bufnitură. Din nou, Jared simţi în palme şi în genunchi o durere ascuţită, şi băiatul dădu o lovitură cu pumnul în podeaua de metal a cuştii.

Gemenii rămaseră tăcuţi câtă vreme cuşca fu împinsă prin cavernele unde se simţea un curent rece şi unde pereţii erau plini de umezeală. Auzeau limpede sunetul ciocanelor, tot mai tare şi mai clar acum că erau sub pământ, şi vâjâitul a ceva ce părea a fi o vâlvătaie mare.

Undeva în semiîntunericul de deasupra capetelor lor, sclipiri palide lăsau să se ghicească vârfurile unor stalactite înalte, atârnând deasupra lor ca o pădure de ţurţuri.

Cei doi băieți fură împinși apoi într-o grotă în care pereții erau acoperiți cu lilieci care se întreceau parcă să scoată țipete ascuțite. Podeaua era întunecată și umedă de la excrementele lor. Jared încercă să își rețină o tresărire. Cu cât intrau mai adânc, cu atât frigul devenea mai aspru. Din când în când, Jared întrezărea umbre ce se strecurau prin întuneric și auzea ciocănituri slabe în pereți.

Pe când înaintau printr-un tunel îngust, pe lângă coloane de pe care se scurgeau picături de apă, Jared trase adânc în piept aerul umed și plăcut după duhoarea înțepătoare din încăperea cu lilieci.

Următoarea cavernă părea să fie plină ochi cu grămezi prăfuite de obiecte făcute din fier: un șobolan auriu cu ochi de safir țâșni dintr-un pocal de malahit și îi privi

cu luare-aminte cum treceau prin fața lui. Un iepure de argint stătea alături și o cheie i se răsucea undeva la gât în vreme ce un singur boboc al unui crin de platină se deschise, apoi se închise și se deschise din nou. Simon aruncă priviri pline de jind spre șobolanul de metal.

Apoi cei doi frați fură duși într-o peșteră mare unde văzură câțiva pitici care sculptau statui de-ale semenilor lor în pereții de granit. Strălucirea neașteptată a luminii de acolo îl izbi pe Jared dar, în timp ce trecea prin dreptul piticilor, i se păru că vede cum brațul uneia dintre sculpturi se mișca.

De acolo ei pătrunseră într-un loc unde, chiar sub pământ, creștea un copac uriaș. Trunchiul său gros se ridica drept în sus și se pierdea în umbre, iar ramurile formau o boltă deasă deasupra lor. Aerul era plin de trilul metalic al unor păsări.

– Nu poate să fie un copac adevărat, spuse Simon. Doar aici nu pătrunde lumina soarelui și fără lumină nu se produce fotosinteza.

Jared aruncă spre trunchi o privire cercetătoare.

– E făcut din metal, zise el, observând că frunzele erau toate din argint bătut.

Undeva sus în copac o pasăre de alamă fâlfâi din aripile ei mecanice și privi în jos spre ei cu o privire rece.

Priviți, muritorilor, o frumusețe care nicicând nu se va veșteji!

– Cel dintâi copac făcut din fier! rosti cu mândrie unul dintre pitici. Priviţi, muritorilor, o frumuseţe care nicicând nu se va veşteji!

Jared ridică ochii spre copac, uluit de felul cum metalul fusese forjat ca să ia forma unei scoarţe groase, a unor ramuri subţiri sau a unor frunze mai delicate decât un filigran. Fiecare frunză de argint era unică, vârstată cu vinişoare şi curbată întocmai ca orice frunză din natură.

– De ce ne spui muritori? întrebă Jared.

– Nu-ţi înţelegi nici propria limbă? îl întrebă pufnind un pitic. „Muritor" este cineva care este sortit morţii. Cum altfel v-am putea spune? Doar cei din stirpea voastră se ofilesc cât ai clipi.

El se apleacă mai aproape de zăbrelele cuştii şi clipi din ochi.

Mai multe coridoare se deschideau din cavernă, dar erau prea întunecate pentru ca Jared să poată distinge ce se afla acolo. Cuşca lor fu împinsă spre un coridor larg şi plin de coloane ce dădea într-o încăpere mai mică.

Pe un tron cioplit într-o stalactită enormă şedea o altă creatură cu pielea cenuşie, aceasta avea însă o barbă mare şi neagră.

Ochii lui străluceau ca nişte nestemate verzi. Un câine de fier stătea întins pe un covor din piele de capră în faţa tronului, iar coastele câinelui se ridicau şi se lăsau în jos cu un zumzet mecanic de parcă ar fi dormit de-adevăratelea. Pe spinarea lui se vedea o cheie care se răsucea încetişor.

Preamărite Korting!

În jurul tronului mai erau și alți pitici, toți tăcuți.

– Stăpâne Korting, rosti unul dintre ei, s-a întâmplat întocmai cum ați spus. Au venit în căutarea surorii lor.

Korting se ridică în picioare.

– Mulgarath mi-a spus că veți veni. Ce norocoși sunteți că vă aflați aici, ce onoare vi se face, să fiți martori la începutul sfârșitului domniei oamenilor!

– Mă rog, mă rog, făcu Jared. Mai bine spune-mi unde este Mallory?

Korting se încruntă.

– Aduceți-o! spuse el, și mai mulți pitici se făcură pe dată nevăzuți.

– Ați face bine să vă cumpăniți cuvintele. Mulgarath va conduce lumea în curând, iar noi, loialii lui servitori, îi vom sta alături. El va pustii pământul pentru ca noi să construim o pădure nouă și victorioasă numai cu copaci din fier. Noi vom reconstrui lumea din argint și alamă, și fier!

– Dar nu are nici un rost... ce o să mai mâncați? Ce o să respirați, dacă nu vor mai exista plante care să producă oxigen? întrebă Simon și se târî spre ei de-a bușilea din fundul cuștii unde stătuse până atunci.

Jared îi zâmbi lui Simon.

Uneori nu era chiar așa de rău să aibă drept frate geamăn un „știe-tot".

Korting se întunecă și mai mult.

– Negi cumva că noi, piticii, suntem cei mai mari meşteşugari pe care i-ai cunoscut vreodată? Trebuie doar să arunci o privire câinelui meu de vânătoare ca să te convingi de măiestria noastră! Corpul lui argintiu este mai minunat decât orice blană, el aleargă mai iute decât orice câine, nu are nevoie de hrană şi unde mai puneţi că nici nu are purici!

Korting înghionti câinele cu piciorul, acesta se întoarse pe o parte şi-şi întinse labele înainte să îşi reia somnul în hârâit de motoraşe.

– Eu cred că altceva voia să spună Simon, începu Jared, dar se văzu întrerupt de şase pitici care intrară în încăpere purtând pe umeri o cutie lungă de cristal.

– Mallory! Jared se holbă simţind cum i se strânge stomacul, cutia aducea înspăimântător de mult cu un sicriu!

– Ce aţi făcut cu sora noastră? le ceru socoteală Simon, mai palid ca hârtia. Doar nu e moartă, nu-i aşa?

– E exact pe dos, spuse stăpânul piticilor cu un zâmbet. Ea nu are să moară niciodată! Uitaţi-vă mai îndeaproape!

Piticii aşezară cutia de sticlă pe un stativ sculptat, chiar în faţa cuştii în care erau închişi Jared şi Simon.

Pletele lui Mallory fuseseră adunate şi împletite într-o cosiţă lungă care şerpuia pe lângă faţa ei albă ca de ceară, iar pe frunte îi aşezaseră o diademă din frunze de metal. Buzele şi obrajii îi erau coloraţi cu roşu de parcă ar fi fost o păpuşă, şi mâinile ei strângeau mânerul unei spade argintii.

Era înveşmântată într-o rochie albă din dantelă fină şi avea ochii închişi. Lui Jared i se făcu teamă gândindu-se că s-ar fi putut ca ochii ei să fie din sticlă!

– Ce aţi făcut cu ea? întrebă Simon. Acum nu mai seamănă deloc cu Mallory!

– Frumuseţea şi tinereţea ei nu se vor veşteji niciodată, spuse Korting. Dacă ar ieşi din această cutie, blestemul îmbătrânirii, al decăderii şi al morţii ar cădea din nou asupra ei, acest blestem aruncat asupra tuturor muritorilor.

– Sunt sigur că Mallory ar prefera să fie blestemată! cuteză să spună Jared.

Dar lordul piticilor pufni.

– Mă rog, asta vă priveşte! Ce aveţi să îmi daţi în schimbul ei?

Jared îşi băgă mâna în rucsac şi scoase de acolo cartea înfăşurată în prosop.

– *Ghidul* lui Arthur Spiderwick.

Simţi o împunsătură de vinovăţie că trebuia să îi mintă, dar îşi spuse că era pentru o cauză bună.

Korting începuse deja să îşi frece mâinile de mulţumire.

– Excelent, excelent, exact cum anticipasem! Dă-ne cartea!

– Şi o să ne daţi sora înapoi?

– Bineînţeles, va fi a voastră.

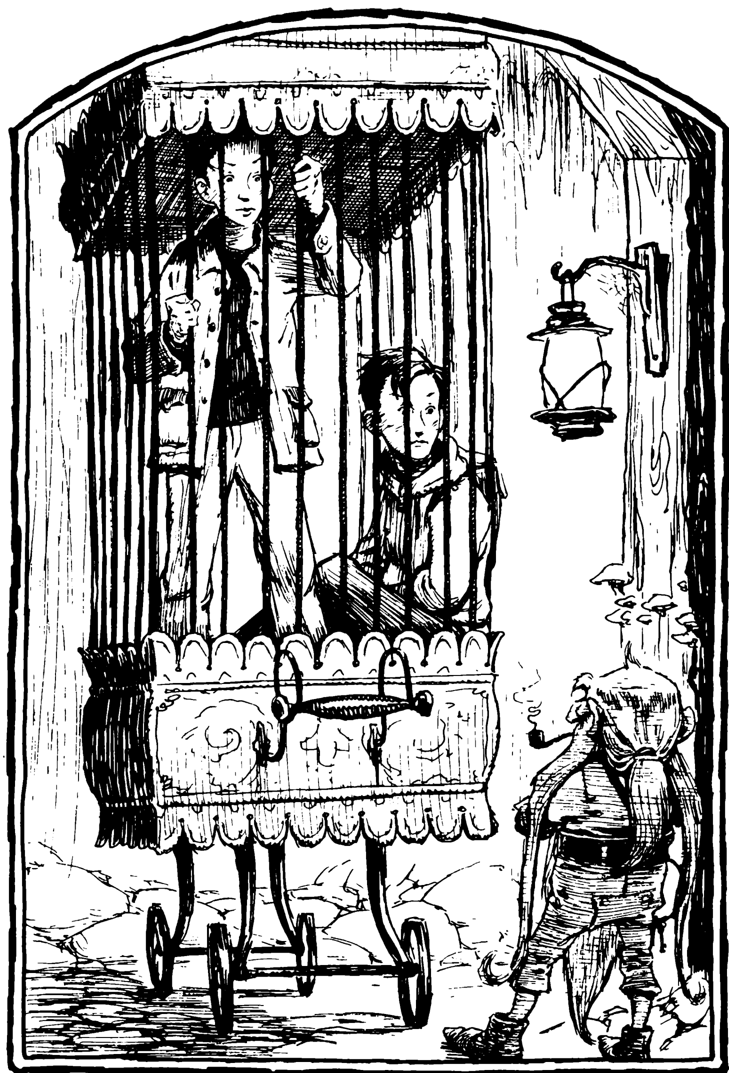
Jared îi întinse falsul ghid, şi unul dintre pitici i-l smulse printre gratiile cuştii. Stăpânul piticilor nici nu se osteni să îi arunce vreo privire.

– Duceți această frumoasă cușcă în camera comorilor și așezați lângă ea și cutia de cristal.

– Ce?! făcu Jared. Dar ai fost de acord să facem târgul!

– Am făcut deja târgul, spuse Korting cu un râs fornăit. Voi ați negociat pentru sora voastră, dar nu și pentru eliberarea voastră.

– Nu! Nu poți să faci asta! strigă Jared lovind cu pumnii în zăbrele, dar asta nu-i împiedică pe pitici să-i împingă, cu tot cu temnița lor mișcătoare, într-un coridor întunecat. Nici nu îl mai putea privi pe Simon. După cât se răstise la fratele lui, acum se dovedea că el era cel care nu fusese destul de deștept. Se simți dintr-odată sleit de oboseală, mic și neputincios. Nu era decât un puști! Cum de putuse să creadă că va găsi de unul singur o soluție pentru a ieși din situația asta?

Va trebui să ne dai de mâncare!

Capitolul al Cincilea

În care Jared și Simon o trezesc pe frumoasa adormită

Jared abia dacă mai dădu vreo atenție drumului pe care îl parcurgeau spre încăperea comorilor. Își ținea ochii închiși, căci simțea cum lacrimile fierbinți sunt gata-gata să i se rostogolească pe obraji.

– Am ajuns, spuse piticul care îi adusese până acolo. Barba îi era albă, și la cingătoare avea prins un inel pe care zăngăneau mai multe chei.

El se întoarse către grupul care ducea cutia de sticlă în care se afla Mallory.

– Așezați-o aici, jos.

Camera comorilor era luminată de o singură lampă, dar movilele de aur reflectau lumina, așa că nu era atât de întuneric cum ar fi fost de așteptat. Un păun argintiu, cu coada împodobită cu pietre de lapislazuli și coral încercă

să apuce în cioc un șoricel de alamă care stătea pe capacul unui vas, cu un aer mai degrabă plictisit decât răuvoitor.

Piticul cu barbă albă îi măsură din priviri în timp ce ceilalți ieșeau din încăpere și le zâmbi cu bunătate.

– Ia să văd dacă găsesc pe aici ceva cu care voi, băieți, să vă puteți juca. Ce ați zice de niște pietricele de mină? Știți, pietricelele astea stau oriunde le pui și chiar se fugăresc unele pe altele!

– Mie mi-e foame, spuse Simon. Să știi că noi nu suntem făcuți din fier. Dacă e să ne ții aici, va trebui să ne dai de mâncare!

Piticul se uită la ei cruciș.

– Mda, asta cam așa e! Mă duc să vă aduc un piure de păianjeni și niște nap turcesc. O să vedeți că astea o să vă mai pună pe picioare.

– Și cum o să ni le dai? întrebă Jared deodată, din câte văd, cușca asta nu are ușă.

– Ba sigur că are ușă, spuse piticul. Am făcut cușca asta cu mâna mea. E zdravănă, nu vi se pare?

– Mda, foarte zdravănă, făcu Jared dându-și ochii peste cap. Oare nu era suficient că fuseseră atrași în cursă și că acum erau prizonieri într-o cușcă? De ce mai trebuia ca piticul ăla să învârtă cuțitul în rană?

– Vedeți, încuietoarea este ascunsă chiar în bara asta, le arătă piticul, ciocănind ușurel cu vârful degetului într-una

dintre zăbrele. A trebuit să fac un mecanism foarte mic, am lucrat cu un ciocan de mărimea unui ac de cusut! Dacă vă uitați cu atenție, puteți să vedeți unde am sudat balamalele. Vedeți? Chiar aici.

– Și chiar poți să o deschizi? întrebă Simon. Jared îi aruncă o privire uimită. Oare Simon plănuise asta, în timp ce el era ocupat să își plângă de milă?

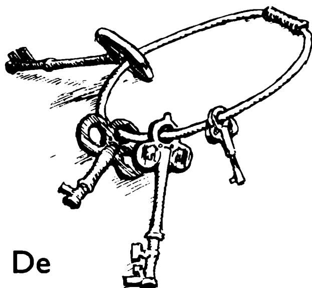

– Vreți să vedeți cum funcționează? întrebă piticul.

– Păi, sigur că da, spuse Jared, parcă nevenindu-i să creadă că aveau atâta noroc.

– Bine, băieți, atunci faceți un pas înapoi. Uite. Vă arăt doar o dată și apoi mă duc să vă aduc mâncarea. Ce bucurie să apucăm să folosim în sfârșit toate lucrurile astea!

Jared îi zâmbi încurajator. Piticul își luă inelul cu chei de la brâu și alese o cheie mititică cam cât un fluier, cu un model complicat de crestături gravate și o vârî într-una dintre zăbrele, dar din locul unde stătea Jared nu văzu în care anume dintre ele. De îndată ce răsuci cheia, clinchete și pocnete, zbârâituri și huruituri se auziră de pe toată lungimea zăbrelei.

– Uitați!

Piticul trase de bară și apoi partea din față a cuștii se deschise, mișcându-se în balamale nevăzute. Dar chiar când băieții se îndreptară spre ieșire, piticul se grăbi să închidă ușa.

– Nu ar fi avut nici un haz dacă nu ați fi încercat să evadați! râse el în barbă, îndreptând mâna spre cheia care se mai afla încă în broasca ei minusculă.

Dar Jared se mişcă mai iute şi încercă să apuce şi el inelul cu chei. Acesta căzu pe duşumea, dar Simon reuşi să-l înhaţe înainte ca piticul să aibă timp să pună mâna pe el.

– Hei, ce faci, nu-i cinstit! protestă piticul. Dă-mi-le înapoi!

Simon clătină din cap neînduplecat.

– Dar trebuie, voi sunteţi prizonieri, nu se poate să ţineţi cheile!

– Nu o să ţi le dăm înapoi, spuse Jared.

Piticul luă un aer îngrijorat, se duse spre uşă şi strigă:

– Repede, să vină cineva! Trimiteţi paznicii! Prizonierii evadează!

Când văzu că nu apare nimeni, el îşi pironi privirea asupra lui Jared şi a lui Simon.

– Aţi face bine să nu vă mişcaţi de acolo! le spuse el şi dădu buzna pe coridor, strigând după paznici cât îl ţinea gura.

Simon potrivi cheia în uşă, o deschise şi cei doi băieţi săriră jos.

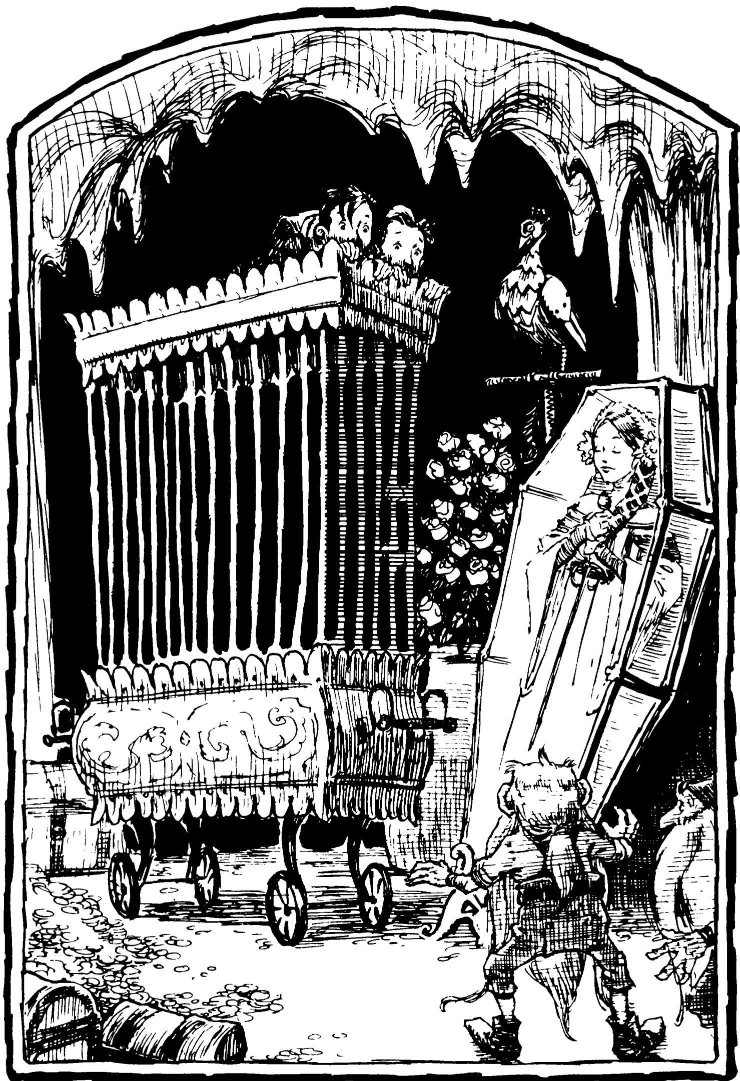
– Repede, înainte să vină!

– Dar trebuie să o luăm pe Mallory! făcu semn Jared spre cutia de sticlă.

– Nu avem timp acum, răspunse Simon, o să ne întoarcem după ea.

– Ia stai, îl opri Jared. Ce-ar fi să ne ascundem chiar aici? Ei vor crede că am fugit.

Simon se uită speriat în jur.

Nu sunt nici aici.

– Aici, unde?

– Sus, deasupra cuştii! arătă Jared spre cuşca solidă de argint. El se căţără pe ea, punând mai întâi piciorul peste nişte lucruri stivuite la întâmplare şi apoi săltându-se deasupra.

Simon se sui şi el. Avură exact atâta timp cât să se ghemuiască înainte ca piticii să dea buzna în încăpere.

– Nu sunt nici aici, spuse unul dintre pitici. Nici pe coridor, nici în camerele din apropiere.

Jared rânji triumfător cu obrazul proptit în metalul rece.

– Dezlegaţi câinii! Ei o să îi găsească imediat!

– Câini? murmură Simon spre fratele său pe când piticii ieşeau din încăpere.

– Şi care e problema? zâmbi Jared, îmbătat de succesul planului lor. Parcă îţi plăceau câinii!

Simon se strâmbă şi se lăsă să alunece spre podea. În cădere, el lovi fără voie un candelabru şi risipi câteva bucăţi de hematit. Se apleca şi, luând una dintre pietricele, şi-o vârî în buzunar.

– Nu mai face atâta zgomot, îi spuse Jared, încercând să coboare cât mai uşor pentru a nu fi auzit, dar cât pe ce să dea cu piciorul într-o tufă de trandafiri din aramă.

Băieţii se lăsară în genunchi lângă cutia de cristal şi Jared deschise lăcăţelul care o ţinea închisă.

În timp ce ridicau capacul se auzi un şuierat, ca şi cum un gaz nevăzut ar fi ieşit dinăuntru.

În cutie, Mallory rămăsese în continuare nemişcată.

– Mallory, spuse Jared, trezeşte-te!

El o trase de braţ, dar acesta era inert şi căzu cu zgomot înapoi pe pieptul fetei atunci când băiatul îi dădu drumul.

– Doar nu crezi că ar trebui cineva să o sărute ca să se trezească? întrebă Simon. Aşa, ca pe Albă-ca-Zăpada?

– Uh, dar asta ar fi de-a dreptul scârbos!

Jared nu izbutea să își amintească dacă văzuse ceva în ghid despre sărutări și nici despre sicrie de cristal nu își amintea să fi găsit vreo referire...

El se aplecă spre fată și o pupă scurt pe obraz. Dar nu se întâmplă nimic.

– Trebuie să facem ceva, spuse Simon, nu mai avem mult timp la dispoziție.

Jared apucă o șuviță din părul lui Mallory și trase cu putere. Ea tresări ușor și-și deschise ochii pe jumătate. Jared oftă ușurat.

– Lasmănpace... mormăi ea, încercând să se întoarcă pe partea cealaltă.

– Ajută-mă să o ridic, spuse Jared, luând sabia de pe pieptul fetei și așezând-o pe podea. El o trase puțin câte puțin în sus înainte ca ea să alunece la loc. Haide, Mal, îi șopti ea la ureche, sus!

Simon îi dădu o palmă peste obraz. Ea tresări din nou și deschise ochii amețită.

– Ce... reuși ea să spună.

– Trebuie să ieși de acolo, o îndemnă Simon. Ridică-te.

– Sprijină-te în sabie ca într-un baston, îi sugeră Jared.

Cu ajutorul fraților ei, Mallory izbuti să se ridice în picioare și să meargă clătinându-se până pe coridor. Era pustiu.

Sprijină-te în sabie ca într-un baston.

– Pentru prima dată, spuse Simon, norocul e de partea noastră!

Chiar atunci se auzi zgomotul îndepărtat al unor lătrături metalice înfundate.

Pietrele. Pietrelevorbesc. Elevorbesccumine…

Capitolul al Şaselea

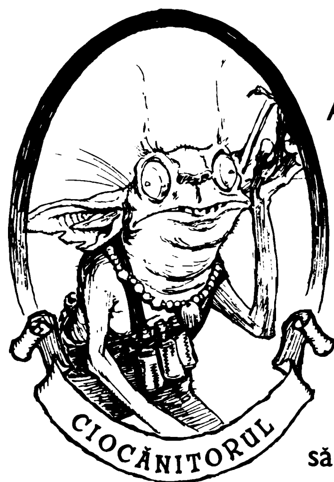

În care pietrele vorbesc

Jared şi Simon o luară la fugă, aproape târând-o pe Mallory după ei, printr-un şir nesfârşit de coridoare şi încăperi înguste şi slab luminate.

La un moment dat, trecură peste un podeţ atârnat la înălţime, deasupra unei săli în care Korting supraveghea câţiva pitici care încărcau cu arme nişte roabe pline ochi. Lătratul, îndepărtat la început, se auzea acum tot mai apropiat şi tot mai furios. Ei îşi continuară fuga dintr-o încăpere în alta, pitindu-se în spatele unor stalagmite – atunci când auzeau pitici apropiindu-se – şi apoi furişându-se mai departe.

Jared se opri într-o peşteră în care, în nişte bălţi, se mişcau iute peşti albicioşi şi lipsiţi de vedere. În vârful fiecărei stalagmite fuseseră aşezate nişte pietricele şi se auzea sunetul picăturilor de apă care cădeau pe podea şi ecoul acestora, împreună cu un alt ciocănit ciudat.

– Oare unde suntem?

– Nu sunt sigur, răspunse Simon. Ar fi trebuit să îmi amintesc de peştii ăştia şi totuşi nu cred să îi mai fi văzut. Nu cred să mai fi trecut pe aici atunci când ne-au adus ei înăuntru.

– Unde suntem? murmură Mallory, legănându-se uşurel pe loc.

– Oricum nu ne putem întoarce, zise nervos Jared. Trebuie să mergem înainte.

O siluetă mititică şi palidă sări din întuneric în calea lor şi îi aţinti cu doi ochi imenşi şi luminoşi care străluceau în umbră. Pe chip îi fremătau perciuni lungi.

– Ce... ce e aia? şopti Simon.

Creatura ciocăni în perete cu un deget prelung şi noduros, apoi îşi lipi urechea mare de stâncă, şi Jared putu să observe că unghiile îi erau rupte şi zdrelite.

– *Pietrele. Pietrelevorbesc. Pietrelevorbesccumine.*

Avea un glăscior subţirel şi şoptit, iar Jared trebui să îşi îndrepte urechea spre el ca să îi prindă cuvintele. Creatura ciocăni din nou în perete. Sunetele păreau să fie un cod Morse bătut de un nebun.

– Hei, îi strigă Jared, hm, ştii cumva cum am putea să ieşim de aici?

– *Sst*, șopti creatura închizându-și ochii și clătinând din cap în ritm cu ceva ce ei nu puteau auzi. Apoi făcu un salt, ateriză drept în brațele lui Jared și își încolăci mâna cu degete puternice în jurul gâtului băiatului. Jared se dădu înapoi poticnindu-se.

– *Da! Da! Pietrelespunsăvătârâțipeacolo*, spuse creatura arătându-le cu degetul în întuneric, un loc aflat dincolo de bălțile cu pești albi.

– Păi, bine, mulțumesc, îi spuse Jared încercând în același timp să o dea jos de pe el. În cele din urmă, ea îi dădu drumul și se târî spre perete unde începu să ciocănească din nou.

– Ce-o mai fi și ăsta? îi șopti Simon lui Jared. Un pitic trăsnit de-a binelea?

– Un bătător sau un ciocănitor, presupun, îi răspunse Jared tot în șoaptă. Ei obișnuiesc să trăiască în galerii și îi avertizează pe mineri despre prăbușiri și chestii din astea.

Simon se strâmbă.

– Și toți sunt nebuni? E chiar mai rău decât puka!

– *AstaepentrutineJaredGrace*. Creatura puse o piatră moale și rece în mâna lui Jared. *Piatravreasăpleceladrumcutine*.

– Ăăă... mulțumesc, răspunse Jared. Acum noi trebuie să plecăm.

El se îndreptă către locul cufundat în întuneric pe care ființa aceea ciudată i-l arătase. În timp ce se apropia, lui Jared i se păru că distinge o crăpătură în perete.

– Dar ia stai! De unde știi cum îl cheamă pe Jared? întrebă Mallory care venea încetișor pe urma fraților săi.

Pietrelevorbesc.

Jared se întoarse, nedumerit.

– Chiar aşa, de unde ştii cum mă cheamă? dori el să ştie.

Creatura ciocăni din nou peretele, dând de data asta un număr de lovituri fără soţ.

– *Pietreleîmispun. Pietreleştiutotul!*

– A, daa, făcu Jared continuându-şi drumul. De fapt, creatura îi îndrumase către o mică deschizătură în peretele peşterii pe care ei nu o observaseră până atunci. Crăpătura era joasă şi foarte întunecoasă, aşa că Jared începu să se târască de-a buşilea în interiorul tunelului.

Podeaua era umedă şi din când în când i se părea că aude foşnete şi ceva mişcând chiar deasupra capului său. Simon şi Mallory veneau şi ei târâş pe urmele lui. O dată sau de două ori, îl auzi pe unul dintre ei gemând, dar nu îşi încetini înaintarea. Încă mai putea auzi lătratul câinilor reverberând prin caverne.

Copiii nimeriră în încăperea unde se afla copacul de fier.

– Cred că ar trebui să o luăm pe acolo, spuse Jared arătând spre unul dintre coridoare.

Ei o luară la fugă pe acolo până când ajunseră la o fisură largă în podea, cam la fel de mare ca şi Jared. Băiatul aruncă o privire prin întuneric. Groapa era atât de întunecoasă de parcă ar fi fost o prăpastie fără fund.

– Trebuie să sărim peste ea! spuse Simon. Haideţi!

– Ce? făcu Mallory.

Lătratul se auzea tot mai aproape în spatele lor, iar Jared văzu mai multe perechi de ochi roşii strălucind în beznă.

Simon se dădu cu un pas înapoi şi apoi sări dincolo, aterizând greoi.

– Trebuie să sari! zise Jared şi o apucă de mână pe sora sa. Ei făcură saltul împreună. Mallory se împiedică când picioarele ei atinseră stânca din partea cealaltă, dar acum se afla la loc sigur. Cei trei o luară din nou la fugă, sperând din toată inima că dulăii nu vor reuşi să facă un salt atât de mare.

Dar acest coridor se învârtea în cerc şi cei trei fraţi se treziră în sala centrală, cu ramuri groase atârnând peste ei şi păsări mecanice ciripind nestingherită.

– Şi acum încotro mai mergem? se văicări Mallory rezemându-se în sabie.

– Nu ştiu, spuse Jared, trăgându-şi răsuflarea. Nu ştiu, nu ştiu!

– Cred că ar trebui să o luăm pe acolo, le sugeră Simon.

– Dar am luat-o deja pe acolo şi ne-am întors aici! Lătratul câinilor era atât de apropiat, încât Jared se aştepta să îi vadă dând buzna în încăpere din clipă în clipă.

– Dar cum de nu ştiţi pe unde să mergem? îi luă la rost Mallory. Nu vă amintiţi cum aţi intrat aici?

– Încerc, bine? Era întuneric şi noi eram închişi într-o cuşcă! Ce vrei de la mine? se răsti Jared dând cu pumnul în trunchiul copacului ca să-şi întărească mai bine cuvintele.

Frunzele fremătară, lovindu-se unele de altele şi scoţând clinchete de parcă ar fi fost sute de clopoţei. Sunetul îi asurzi şi, în plus, una dintre păsările de cupru căzu la

Ei făcură saltul împreună.

pământ încă zvâcnind din aripioare și deschizându-și și închizându-și ciocul fără ca vreun ciripit să se mai audă.

– Of, la naiba, făcu Mallory.

Dulăii de metal dădură buzna în încăpere în același timp din mai multe coridoare, iar trupurile lor zvelte, cu membrele îmbinate cu meșteșug, străbătură fără efort distanța care îi separa de la intrare și până la cei trei frați. Ochii lor sclipeau ca niște rubine.

– Suiți-vă în pom! strigă Jared săltându-și piciorul pe creanga cea mai joasă și întorcându-se să o apuce de mână pe sora lui.

Simon se cățără pe scoarța aspră din metal, iar Mallory încercă și ea să se suie.

– Hai, Mallory, hai, o imploră Simon.

Fata reuși să se salte pe o cracă exact când unul dintre câini sărise ca să o prindă. Colții lui apucară poalele rochiei și i-o sfâșiară. Și ceilalți câini se apropiară, trăgând pânza cu dinții.

Jared aruncă piatra pe care o ținuse strâns în pumn până atunci. Ea zbură peste capetele câinilor și se rostogoli până la peretele peșterii.

Unul dintre câini se duse după piatră. La început, Jared crezu că poate piatra era vrăjită. Apoi văzu că dulăul se întorcea cu ea în dinți în timp ce plesnea din coadă ca dintr-un bici.

– Simon, spuse Jared, am impresia că acel câine are chef de joacă.

Dulăii de metal dădură buzna în încăpere.

Băiatul privi câinele un moment, apoi se lăsă să alunece în jos pe scoarţa copacului.

– Hei, ce ai de gând să faci? îi strigă Mallory. Câinii-roboţi nu sunt animale de casă!

– Nu te teme! îi răspunse Simon.

Simon sări pe pământ şi câinii se opriră brusc din lătrat, mirosindu-l de parcă ar fi încercat să se hotărască dacă să îl atace sau nu.

Numai uitându-se la el şi lui Jared i se opri respiraţia.

– Cuminţi, băieţi, le spunea cu glas blând Simon, şi abia dacă i se simţea un tremur în voce. Vreţi să ne jucăm? Se întinse şi luă cu prudenţă piatra dintre dinţii de metal ai dulăului.

Câinii începură să ţopăie toţi deodată, lătrând fericiţi.

Simon se uită la frații lui și le zâmbi.

– Nu pot să cred! făcu Mallory.

Simon azvârli piatra și toți cei cinci câini dădură buzna să o prindă. Unul dintre ei o apucă în bot și se întoarse cu ea, țanțoș nevoie mare, în timp ce ceilalți se țineau după el.

Simon se aplecă să le mângâie capetele de fier. Limbile argintii le atârnau din boturi.

Simon aruncă piatra de trei ori mai departe decât prima dată înainte ca Jared să îi strige:

– Trebuie să plecăm, îi spuse el. Piticii o să ne găsească dacă mai rămânem pe aici!

Simon păru dezamăgit.

– Bine, îi răspunse el totuși. Apoi luă piatra și o azvârli cât putu de departe, în cealaltă încăpere. Dulăii porniră după ea ca din pușcă.

– Haideți!

Jared și Mallory săriră din copac și o luară toți trei la sănătoasa spre mica crăpătură din perete. Se strecurară înăuntru, târându-se cât putură de repede pe palme și genunchi.

Jared îndesă rucsacul în urma lui, blocând intrarea. Auzea deja câinii gâfâind și zgâriind țesătura.

Copiii bâjbâiră prin întuneric, dar se vede că undeva în tunel trebuie să se fi găsit o răscruce pe care mai înainte nu o observaseră pentru că, de data aceasta, la capătul coridorului se zărea o lumină blândă și caldă.

Ei se treziră deasupra carierei, pe iarba acoperită cu rouă. La răsărit, zorile începeau să înroșească cerul.

Ce s-a întâmplat?

Capitolul al Șaptelea

În care copiii sunt martorii unei trădări neașteptate

Mallory se privi dezgustată.

– Of, urăsc rochiile! Ce s-a întâmplat? Și de ce m-am trezit într-o cutie de cristal?

Jared clătină din cap.

– Păi, nu prea știm, cred că piticii au izbutit cumva să pună mâna pe tine. Nu–ți amintești chiar nimic?

– Ăă... îmi aduc aminte că îmi strângeam lucrurile după ce s-a terminat meciul. Apoi ridică din umeri. Niște puști ziceau că ai probleme.

– Sst, făcu Simon arătând spre carieră. Lăsați-vă în jos.

Cei trei copii se tupilară în iarbă și aruncară o privire peste buza carierei.

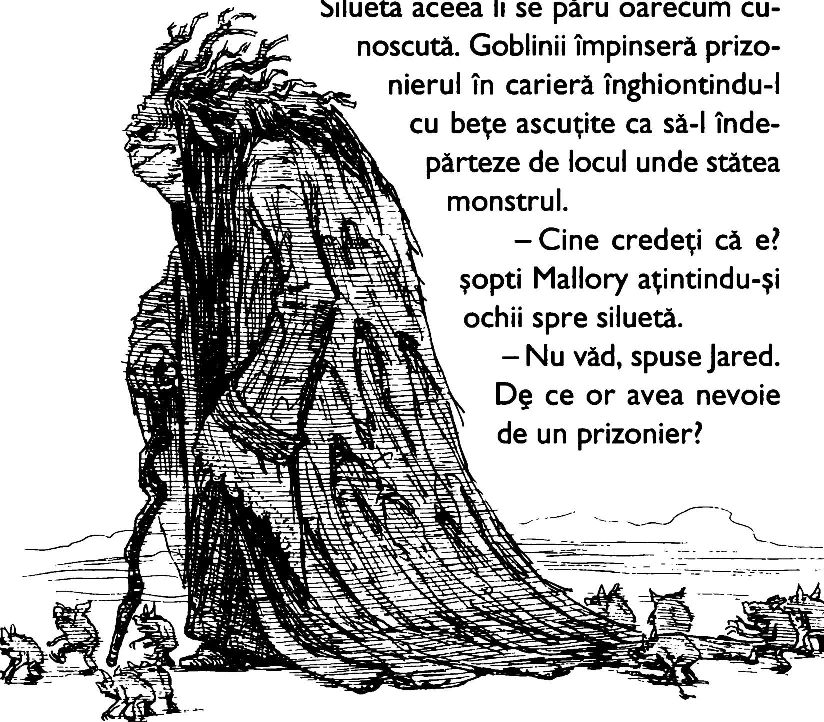
O haită de goblini dădu buzna din peșteră. Ei fugeau și se rostogoleau, clănțănind din dinți, lătrând și amușinând

aerul. În urma lor apăru un monstru uriaş cu crengi uscate în loc de plete. Purta zdrenţe vechi şi negre ale unor veşminte din alte vremuri, iar din frunte îi porneau nişte coarne mari şi răsucite.

Din gura peşterii îşi făcu apoi apariţia Korting şi curtenii săi, piticii. În urma lor veneau alţi goblini, care împingeau o roabă plină cu săbii sclipitoare. Odată cu acel grup ieşi, poticnindu-se, un prizonier. Acesta era de înălţimea unui om mare. Un sac îi acoperea capul, iar încheieturile mâinilor şi ale picioarelor îi erau legate cu două pânze soioase. Silueta aceea li se păru oarecum cunoscută. Goblinii împinseră prizonierul în carieră înghiontindu-l cu beţe ascuţite ca să-l îndepărteze de locul unde stătea monstrul.

– Cine credeţi că e? şopti Mallory aţintindu-şi ochii spre siluetă.

– Nu văd, spuse Jared. Dę ce or avea nevoie de un prizonier?

Korting își drese glasul în timp ce un murmur trecu prin mulțime.

– Mărite Stăpâne Mulgarath, îți suntem recunoscători pentru onoarea pe care ne-o faci, de a ne lăsa să te slujim.

Mulgarath se opri. Țeasta lui uriașă împodobită cu coarne se înălța cu mult deasupra tuturor creaturilor, iar el se întoarse pufnind spre pitici.

Jared înghiți în sec. *Mulgarath.* Numele nu însemnase nimic pentru el până atunci, dar acum se simțea copleșit de spaimă. Chiar dacă știa că monstrul nu-l putea vedea, îi simțea totuși privirea întunecată măturând mulțimea din fața lui și avu impulsul de a se lipi și mai tare de pământ.

– Acestea sunt toate armele pe care vi le-am cerut? Răcnetul lui Mulgarath stârni ecou în carieră în timp ce el arăta cu degetul spre grămezile de arme.

– Da, desigur, răspunse stăpânul piticilor. Este o dovadă a fidelității noastre și a credinței față de noua domnie. Nu veți găsi nicăieri tăișuri mai ascuțite,

nici măiestrie mai mare în făurirea săbiilor! Răspund cu viaţa mea pentru asta!

– Chiar aşa? întrebă sarcastic uriaşul, apoi scoase falsul ghid al lui Jared dintr-un buzunar cât toate zilele. Şi aceasta, răspunzi cu viaţa că asta e cartea pe care ţi-am cerut să o obţii pentru mine?

Stăpânul piticilor avu o ezitare, dar răspunse totuşi:

– Am făcut aşa cum mi-aţi cerut...

Uriaşul ridică o carte făcută ferfeniţă deasupra capului şi izbucni în hohote de râs. Jared îşi dădu seama că râdea la fel ca Jared cel Neadevărat pe care îl înfruntase pe holul şcolii în timpul concursului de scrimă.

Jared suspină tare şi Simon îl înghionti cu cotul.

– Ai fost amăgit, stăpâne al piticilor. Dar nu mai contează. Am *Ghidul* lui Arthur Spiderwick, spuse Mulgarath. Ultimul lucru de care aveam nevoie ca să îmi încep domnia.

Korting făcu o plecăciune adâncă.

– Tu eşti marele stăpân pe care îl aştepta lumea noastră!

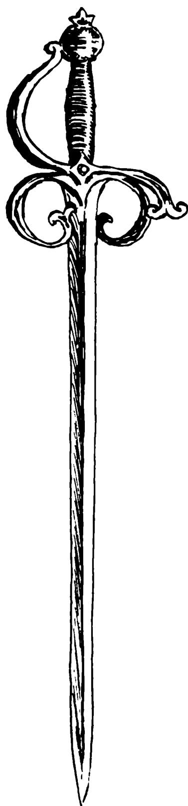
– Poate că sunt acest mare stăpân, dar nu sunt sigur că voi sunteţi servitorii de care am nevoie. El ridică o mână, iar goblinii amuţiră cu ochii la el.

– Omorâţi-i! răcni uriaşul.

Totul se petrecu cu atâta repeziciune, încât Jared nu ar fi putut să descrie ce se întâmplase sub ochii lui. Goblinii se aruncară înainte, unii luând armele făcute de pitici, alţii atacând doar cu ghearele şi cu dinţii. Piticii avură o clipă

Omorâți-i!

de șovăială, începură să strige, iar acel moment fu de ajuns ca să încline balanța în favoarea goblinilor.

Aceștia zgâriară, sfâșiară și mușcară până ce nici un pitic nu mai rămăsese în picioare.

Jared se simți amețit și scârbit. Era prima oară că văzuse cu ochii lui cum cineva era ucis. Uitându-se în jos, simți că îi venea să verse.

– Trebuie să îi oprim.

– Nu avem cum să facem asta de unii singuri, uite câți sunt! îi spuse Mallory. Jared aruncă o privire la sabia pe care fata încă o ținea în mână, la tăișul fin care reflecta soarele ce se pregătea să se ridice. Dar o sabie nu ar fi fost suficientă ca să termine cu toți monștrii.

– Trebuie să îi spunem mamei ce se întâmplă, spuse Simon.

– Dar nu o să ne creadă! oftă Jared. Își șterse ochii umezi cu mâneca și încercă să nu se mai uite în jos, spre trupurile sfârtecate din carieră. Ce ne facem dacă nu o să ne creadă?

– Oricum trebuie să încercăm, insistă Mallory.

Și cu aceste cuvinte, cu țipetele piticilor încă răsunându-le în ureche, cei trei frați Grace porniră spre casă.

Sfârşitul
Cărţii a Patra

Cine e oare prizonierul?
Ghidul e și el pierdut?
Pot trei copii fără puteri
Să facă tot ce-i de făcut?

Pot ei să înfrunte un uriaș
Cu un plan mârșav în gând?
Toată lumea să distrugă,
Stăpân s-ajungă pe pământ?

Sau mai există cineva,
Mai curajos și înțelept
Cu un uriaș să se războiască
Și totuși el să izbândească.

Cine e eroul nostru
Voi vă întrebați uimiți?
Dar nu mai stați pe gânduri,
În Spider 5 îl și găsiți!

Mulţumiri

Tony şi Holly ar vrea să-i mulţumească
lui Steve şi Diannei pentru înţelegere,
lui Starr pentru onestitate,
lui Myles şi Lizei pentru că ne-au împărtăşit visul,
lui Ellen şi lui Julie pentru că
ne-au ajutat să-l transformăm în realitate,
lui Kevin pentru entuziasmul
şi încrederea în noi,
şi îndeosebi Angelei şi lui Theo –
nu există destule superlative pentru a descrie
răbdarea cu care aţi suportat nesfârşitele nopţi
discutând despre Spiderwick.

CRONICILE SPIDERWICK

1. Cartea fantastică
2. Ochiul magic
3. În ghearele goblinilor
4. Copacul de fier
5. Răzbunarea lui Mulgarath

Cine, oare, e prizonierul?
Ghidul e și el pierdut.
Pot trei copii fără puteri
Să facă tot ce-i de făcut?

Simon, Jared și Mallory sunt trei copii obișnuiți, așa ca oricare dintre voi. Tatăl i-a părăsit și au fost nevoiți să se mute într-un loc uitat de Dumnezeu. S-ar părea că lucrurile ar cam trebui să se schimbe... Nici o grijă, așa se va și întâmpla! Habar n-au bieții de ei ce li se pregătește, căci cineva, nu se știe cine sau ce, încearcă să le schimbe viața.

O poveste despre ce ți se poate întâmpla dacă vrei să explorezi o casă veche și descoperi un pergament străvechi, căruia trebuie să-i dai de capăt...

rao international publishing company

ISBN 978-973-103-271-9

www.rao.ro
www.raobooks.com